blikens Proclamering. Det generede ikke Castelar, at Bladene, medens han afgav slige Erklæringer, indeholdt lange Beretninger om blodige Kampe med de carlistiske Bander, ja, han gjentog endnu den samme Floskel i Mødet den 21de Februar, da en Revolution var i Anmarche i Madrid, medens der fra Provindserne var indløbet Efterretninger om frygtelige Udskeielser, under hvilke der havde fundet Brandstiftelser Sted tilligemed Mord af den mest gruopvækkende Art. Castelar maa i denne Tid have levet i en Rus, som forhindrede ham i at see, hvad der foregik rundt omkring ham, medens han selv bares op af en Popularitet, der kun kan sammenlignes med Lamartines i Paris efter Februarrevolutionen. Den 15de Februar bragtes der ham et Fakkeltog tilligemed en Serenade, og idet han fra sit Hus, der var prægtig illumineret, kastede et Blik ud over Mængden, troede han i denne Hob, flygtig som Havets Skum og uberegnelig i sine Luner som Vinden, at see et Beviis paa, at »alle Spaniere i broderlig Enighed og Kjærlighed havde samlet sig om Republiken«. Kun faa Dage efter var det paa et hængende Haar kommet til en Gadekamp i Madrid! I disse kritiske Øieblikke skrev Castelar til sine Venner i Paris, at de ikke skulde ængste sig, da »jeg nærer det bedste Haab om at overvinde de Vanskeligheder, som truer Republiken og Ordenen«, og i Nationalforsamlingen holdt han en »opløftende« Tale i samme Aand. Naar der indtræder farlige Collisioner imellem Partierne, er det dog klart, at netop han Intetsomhelst kan udrette; han er alene i Stand til at holde Taler og udstede Manifester, og saasnart disse Midler, hvis Virkning er afhængig af hans Popularitet, ikke slaae til, er han aldeles afmægtig. Endnu er han imidlertid den populaire Mand, og da Regeringen skulde forandres for at tilfredsstille Ultrarepublikanerne, fik han ved Valgene den 24de Februar atter Sæde i den med et noget større Stemmetal end Figueras; men denne Popularitet staaer allerede paa svage Fødder, da det mere og mere viser sig, at Castelar ikke tør forsøge paa at opløse Spanien i en Mængde smaa Republiker, hvilket Ultrarepublikanerne forlange af ham, fordi han i Oppositionen tog Ordet for den foederative Republik for ikke at lade sig overfløie af Nogen i Radicalisme. Hans Hovedopgave som Udenrigsminister bestod i at faae den spanske Republik anerkjendt af de europæiske Stormagter, men den har han ikke kunnet løse, idet endogsaa den franske Republik holder sig tilbage. At Forholdene her have været saa mægtige, at Ingen kunde overvinde dem, er rimeligt nok; men at Castelar har skadet sin Sag mere end gavnet den ved den doctrinaire Afhandling om den spanske Republiks Uforlignelighed, som han har tilstillet Cabinetterne i Form af et *Circular á los representantes de España en el extranjero*, kan der ikke være to Meninger om. Circulairet roses af Kjendere for den Konstfærdighed, hvormed Fraserne ere stiliserede; men hvad Indholdet angaaer, da findes der næsten i hvert Punctum en haandgribelig Overdrivelse eller Urigtighed.

Don Emilio Castelar er en lille, noget corpulent Mand med svære, mørke Knebelsbarter under den velformede Næse, en skaldet, hvælvet Pande og fyrige, spillende Øine. Man skal ved det første Blik paa ham kunne see, til hvilken Nation han hører. Derimod vilde det af hans hele Levemaade og Optræden være umuligt at slutte sig til, at han er havnet i det Ultrafolkelige, idet han er en Epikuræer af første Skuffe og, saavidt hans Evner strække til, søger at skaffe sig alle Raffinements, som kunne krydre Livet. Hans Bolig i Madrid har ved sin Elegance og Luxus endogsaa imponeret de Parisere, som aflagde Besøg hos ham, og da han i sin Landflygtighed kom til Paris, hvor han stiftede mange Bekjendtskaber, forbausede han dem ved den Routine, hvormed han forstod at finde de mest udsøgte Nydelser, som den store Stad har at byde. Han var en stadig Gjest paa de første Restaurationer og Caféer, og medens han hengav sig til Bordets Glæder, udviklede han med ustandselig Tungefærdighed og en sjelden Aandrighed sine politiske Ideer. Imellem Suppen og Osten havde han løst ethvert politisk og socialt Problem og oprettet den universelle Republik, som skal samle alle Europas Folk i et Broderforbund. Da han en Aften var hos Cora Pearl, en af Demi-Mondens Celebriteter, som nylig har vundet en saa oprørende Navnkundighed, henrev han hele Selskabet ved en begeistret Improvisation over den spanske Republik. Var han inviteret i Middagsselskab, vidste Verten og Gjesterne, at Desserten vilde give Signalet til et eller andet ciceroniansk Udbrud, hvorved han fik Luft for, hvad der gjerede i hans Hoved. Castelar var en meget yndet Personlighed i Paris, skjøndt han drev det for vidt med sine Taler, og hans mange Bekjendtskaber med franske Journalister have haft til Følge, at han uden Udgift og Uleilighed raader over en officieus Presse i Paris, der er utrættelig i sine Lovsange over ham.

Om Humbug.

(Af B. C.)

Dersom vi paa en værdig Maade skulde synge en Hymne til Humbugens Pris, vilde vi behøve et af de amerikanske Damporgler, som opstillet i Ringsted vilde give en mild og behagelig Tone paa Kysterne af Sjælland; men da vi ikke have noget saadant ved Haanden, kunne vi ogsaa ret vel nøies med mindre, og overlade den værdige Udførelse til den »stolte« Nation hinsides Atlanterhavet.

Hvad er Humbug? — Svar: »Enhver, der sætter Pris paa Bøger — og det gjør vel de Fleste — veed, hvor Meget Nydelsen forhøies, naar en Bogs ydre Udstyrelse svarer til dens indre Værd. Der er et Værk, som vist Alle ere enige om, at det fortjener at indbindes saa pragtfuldt som muligt – det er Psalmebogen. Hvis en elegant Indbinding kan bidrage til at forhøie Andagten, kunne vi ubetinget anbefale de fra N. N. udstillede i Fløil, Skildpadde og Elfenben« osv.*)

Gid vi kunde definere Humbug! Det vilde i paakommende Tilfælde være saa rart at have Opskriften; men det lader sig desværre ikke gjøre, fordi Humbug er Genialitet, der ikke gjentager sig, men netop har sit Liv i Variationen. At forlange Humbug gjentaget vilde være ligesaa taabeligt som at raabe da capo efter et Fyrværkeri. Den er uudtømmelig paa Opfindsomhed, ubegrændset i sine Former, uimodstaaelig ved sine Tillokkelser, altid lige frisk, oprindelig og henrivende. Den er ikke blot *ad utrumque parata* (vi ansee nemlig dens Kjøn for feminint), men *ad omnia parata*, hvilket vi gjerne skulde oversætte, hvis vi ikke frygtede et altfor nært Slægtskab med Lieutenant von Buddinge. Den er istand til at antage storartede Dimensioner og tager selv Verdenskræfterne i sin Tjeneste, men forsmaaer ingenlunde det Mikroskopiske, og udformer sig ligesaa rigt og fyldigt i en Urtekræmmers Annoncer om Tjæresæbe, Skjønheds-Liliemælk og »Auctionsthe« som i en Statsmands Depecher om evig Fred. Den lever et frodigt Liv i de menneskelige Lidenskaber, og er en stor Konstner i at forme sig om dem; Kjærlighed, Jalousi, Had, Misundelse, Ærgjerrighed, Forfængelighed og Havesyge ere den lige velkomne. Den blodsuger Uvidenheden og Dumheden, men giver sig ogsaa med Glæde i Kast med Fiffigheden og Kløgten; den spiller Boldt med Opblæstheden, trækker Herskesygen om i sit Tøir og knipser Værdigheden paa Næsen. Kort sagt, den er, som Trop bemærker om Naturen, »beundringsværdig i det Største som i det Mindste.«

Lad os begynde med det Mindste, med »Van Buskirks fragrant Sozodont«. Hvor betryggende for Tænderne, at det netop er Van Buskirk! Hvilket fortræffeligt Navn til at vække vidtgaaende Forestillinger om en alchymistisk Hollænder, som tilbringer sin Tid i det Indre af Erzgebirge, hvor han modtager Aabenbaringer af en Troldmand. Dersom han kaldte sig Per Madsen, vilde man gaae ligegyldig forbi hans »fragrant Sozodont«, men Van Buskirk, som muligen aldrig har existeret, er en prægtig Opfindelse af Pomadeviddet — ikke at tale om »fragrant Sozodont«. Naar man nu veed, at fragrant betyder »femkantet«, og at Sozodont er det chemiske Udtryk for Affaldet af Jordbeg, saa bliver det indlysende, i hvilken Grad dette Product er egnet til at fortrænge enhver Rival.

Humbugens Magt er utrolig. Gjør et Menneske flaut ved at overbevise ham om, at han er Gjenstand for Humbug; han smiler sygelig-sympathetisk, og De troer ham helbredet; men i samme Øieblik De forlader ham, iler han om i den næste Gade for endelig at blive taget ved Næsen. Fin Chocolade i simpelt Conceptpapir estimeres for Intet, i Sammenligning med slet Chocolade i Guldsnit. Lad os engang nyde Humbugen samtidigt med Chocoladen. Allerede Omslaget er tilfredsstillende. For det Første meddeles der, at denne Chocolade har vundet Præmie paa fem Udstillinger — kun Skade, at det slet ikke er denne Chocolade, men en ganske anden Chocolade, som forlængst er drukket af Bedømmelsescomiteen; derfor vidner det om en lovende Tænksomhed hos Kjøberen, at han i den Omstændighed, at en anden Chocolade har vundet Præmie, finder en Garanti for, at den Chocolade, han kjøber, er ligesaa god. Det er rørende. For det Andet meddeler Omslaget, at »denne Chocolade bliver fabrikeret paa en Dampmaskine med Granitvalser efter van der Newskys nyeste System«, hvilket paa engang er beroligende og opmuntrende; thi en Nar vilde Den være, der sagde som saa: Er Chocoladen blot god, saa skjenker jeg van der Newsky hans »Granitvalser« med samt hans »System«; men Narre ville vi jo ikke være. For det Tredie meddeler Omslaget, at Kaffe, The, Vin, kort sagt alt Andet end Chocolade er nedbrydende for Sundheden, hvilket godtgjøres ved Attester fra de lærdeste Mænd. Naturligviis bekymre de Fleste sig ikke om dette Præk, men der er femogtyve Individer, som gjøre det, og femogtyve svage Sjæle forsmaaes ikke af en Chocoladefabrikant.

Alt Dette er dog endnu i sin Barndom, ikke blot for Chocoladens Vedkommende, men ogsaa med Hensyn til Hatte, Cigarer, Bøger, Klæder, Øl, Vin, Mad og Skoe kort sagt Alt, hvad der saa passende henføres under »det daglige Brød«; men det er altid opmuntrende at see, hvorledes vi skride fremad. Hvorfor indfører man forresten ikke »Central-Chocolade«? Eller: »Generalvirkende Maltsublimat«? Eller: »Anæsthetisk Pomade, tilvirket i negativ elektriske Krystalvaser«? Eller: »Pneumatiske Æther-Karameller«, som vilde være saa fortrinlige for unge Damer, naar de i Theatret blive hæse af at høre paa Sangerne? Eller: »de la Morts Anapæst-Elixir«, som ufeilbarligt Middel mod Kolera? Hvorfor opretter man ikke et Institut for »trigonometrisk Gymnastik«? Eller: »Indiske Diamantbade?« Hvorfor gjør man ikke noget af alt Dette? Ganske simpelt, fordi Humbug endnu er i sin Barndom.

Hvor Menneskene dog ere ædle! Tag en Morgen Adresseavisen i Haanden og læs Avertissementerne. De vil da finde saa overvældende fordelagtige Tilbud, saa megen Omtanke for Andres Velvære, en saa udsøgt Høflighed, Menneskekjærlighed og Redebonhed, at Den maatte være en Tyrk, som ikke strax blev Optimist. Cigarhandleren henne paa Hjørnet har tilfældigviis faaet et Parti ægte Havanacigarer hjem med »Obotrit« — man maa endelig ikke oversee den mercantile Venlighed, der ligger i Meddelelsen om, at det netop er »Obotrit« — og disse ægte Havanacigarer »glæder han sig ved« at kunne udbyde til 30 Rdlr. *pro mille*. Det er ganske tilfældige Omstændigheder, der gjøre, at han kan sælge dem saa billigt, og da der til alle Tider findes Folk nok, som troe paa de dristigste Fabler, saa sælger Manden sine Cigarer, hvilket var det, han vilde. — En Handelsmand glædende sig ved at sælge Noget en Hvid billigere end han er nødt til — og ægte Havannacigarer til 30 Rdlr. *pro mille!* Man vil nok antage det.

Efter Kyndiges Dom skal det være ligesaa vanskeligt at forfatte en »god« Theaterplacat som at skrive en brugelig Forpagtningscontract. Fremfor Alt gjelder det ved en saadan Leilighed om at vælge sig et troskyldigt Fysiognomi. Der meddeles saaledes, at Directeuren omsider har »formaaet« den berømte Professor Plembo fra Innsbruck til at optræde i den høiere Magi, og der tilføies saa betryggende, at »Professoren« med Held har forsøgt sig hos Hans Majestæt Keiseren af Dette eller Hint, og at han næste Gang skal have den Ære at producere sig for Hans Hellighed Paven. Der forudsættes med hyklerisk Uskyldighed, at Enhver naturligviis veed, hvad den Cymbeline-Harmonica er for en Ting, hvorpaa Sgr. Alessandro Bonaventura »uafbrudt« vil musicere, og det ansees for givet, at Benævnelserne paa Berideren Mr. Arthur Slodowickys Badutspring høre til de medfødte Almenbegreber. At fremdeles Frøkenerne Adele Kämbli og Pfutsch-Neumann ere »fra Salzkammergodset« — man mærke Oversættelsen — er, næst efter den Omstændighed, at de niog-halvfemsindstyve Procent af Tilskuerne ikke ane, hvad »Salzkammergodset« er, en i Forhold til Forestillingen saa irrelevant Oplysning, at den ikke engang vilde være Humbug, dersom »et æret Publicum« forblev uberørt deraf; men det er det fast Guddommelige ved Sagen, at den mod Vesterbro strømmende Skare virkelig og for ramme Alvor bliver imponeret af dette kvalificerede Vaas. Og er det Andet vi, de saakaldte Dannede og Fornuftige, gjøre, naar vi, forledede af fremmede Navne og Domme fra Udlandet, ere tossegode nok til at give Afkald paa selv at have en Mening, og til at lade os den foreskrive af en Vildfremmed, naar han blot hedder saadant Noget som Dujardin de Fauconnerie. Naar blot en Franskmand har sagt det, saa behøver det næsten kun at citeres for vore Indfødte, for strax at gjelde som Troessætning. Naar et Skrift, et Maleri, et Musikværk eller Lignende omtales i den udenlandske Presse, saa er det mageløst. Om Den, hvis Ord vi læse, er en ganske almindelig og betydningsløs Haleneger, siger her Intet. Afstanden og det Fremmede gjør ham gaade[illegible] — pythisk. Istedetfor at sige sig selv, at Fra[illegible]nd, Italienere, Tydskere og Amerikanere ere M[illegible]ker med Hjerner ligesom

*) Ordret efter en Avis.